

РЕШЕНИЕ

№ 7

гр. София, 03.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 13.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **5314** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е във връзка с чл.41, т.2 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на К. М., ползващ името Ф. Р., гражданин на И., срещу ЗАПОВЕД УРИ№5392-ПАМ 1110/19.05.2022г. на Началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ -СДВР, с която на лицето е наложена принудителна административна мярка ПАМ „Връщане до страната по произход -И.“.

По изложените в жалбата съображения –се моли същата да бъде уважена. Твърди се, че заповедта е необоснована, издадена при съществено нарушение на процесуалния закон и при неправилно приложение на материалния закон. Конкретно се визира, че лицето трайно се е установило в страната ни, повече от 20 години, приел е християнството от 2005г., има регистрация в [населено място]. Подчертава се, че още като непълнолетен е напуснал И. и е прекъснал връзките със страната си по произход. Твърди се, че заповедта не е мотивирана, поради което се моли за нейната отмяна.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Л.. Допълва, че лицето е осъдено на публична екзекуция и при изпълнение на мярката ще се подпомогне тази присъда. С оглед изложеното –се моли за отмяна на заповедта. Претендират се разноси по списък.

Ответната страна –чрез юрк.А. – изразява становище за неоснователност на жалбата по представените писмени бележки. Подчертава, че заповедта е издадена от компетентен орган във връзка с чл.44, ал.1 от ЗЧРБ и въз основа на заповед за

оправомощаване №513з-926 от 06.12.2018г.. Съобразена е формата по чл.59, ал.1 от АПК, както и заповедта е мотивирана вкл. са налице материално-правните предпоставки за постановяването ѝ.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата и предлага като неоснователна да се отхвърли.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО И СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ, НАМИРА ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата е в срок от 2.06.2022г. /при връчване от 19.05.2022г./, от адресат на акта, засегнат неблагоприятно, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

По съществото си –оспорването е неоснователно.

За да достигне до посочената констатация, СЪДЪТ съобрази, че заповедта за връщане /л.11/ е постановена във връзка с докладна записка, отразена в същата –рег.№5392р-1390 от 19.05.2022г.. Видно от същата на л.12 –на 19.05.22г. в 11,30ч. е получен сигнал за това, че служители на ОД РУ в 10.00ч. са задържали 1 лице-чужд гражданин, представил се като гражданин на И.. На лицето е направена идентификация с мобилно устройство в системата AFIS, при което е установено, че има предишни регистрации и се казва К. М., гражданин на И.. Установено е, че е бил кандидат бежанец, представил се с името Ф. Р., [дата на раждане] , като му е отказана международна закрила /МН/ закрила с решение №УП-37 от 2.02.2006г., потвърдено от съда на 07.06.2006г.. Посочено е, че са последвали още три молби за закрила, които са отхвърлени. Проведена е беседа, при която чужденецът е заявил, че от 20 години живее в България, като е дошъл незаконно от Турция през 2002г..Няма семейство, няма работа, няма и средства. Живее е на адрес в [населено място] без адресна регистрация. Разяснено му е, че е незаконно пребиваващ и трябва да се завърне в И., при което лицето е заявило, че не желае и ще предприеме мерки, за да се укрие. С оглед изложеното в докладната е предложено да се наложат 2 ПАМ -връщане до страната по произход и настаняване в СДВНЧ, както и да се допусне предварително изпълнение.

С оглед изложената докладна – от Началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“-СДВР на основание чл.44, ал.1 и чл.41, т.4 от ЗЧРБ и въз основа на заповед №513з-926 от 06.12.2018г. – е издадена оспорената заповед.

На л.13 е приложена заповед №513з-9426 от 06.12.2018г., видно от която директорът на СДВР е оправомощил вкл. началник сектор „Миграция“-абзац 2 – да налага процесната ПАМ.

Представено е и удостоверение №513-р-34542 от 26.04.2021г., видно от което издалото заповедта лице С. С. заема длъжността „началник сектор“ от 29.01.2019г..

В СЪДЕБНОТО производство по искане на оспорващата страна – е приложено за послужване адм.дело №6667/22г. на АССГ и заверено копие от протокола от 23.09.22г., където е представена от оспорващата страна от вайбър извадка на документ, на който в с.з. е направен превод от преводача З.. Същият е представен и в превод вече от лицензирана агенция на л.34 по настоящето дело и видно от него се касае за призовка от 1-ви отдел за изпълнение на наказателни съдебни решения. Лицето К. М., родено на 14.09.1983г., е призовано да се яви във връзка с жалба от 21.10.21г.. Посочено е, че датата на връчване е 26.03.2021г., а следва да се яви до 5 дни и съответно е представено на служител по връчванията на 24.05.2021г..

Представена е и на л.37 в превод –присъда от 1-ви отдел за изпълнение на наказателни

съдебни решения с дата на съставяне 21.05.2021г. за престъпление „Оскърбление към ислямската религия и вероотстъпничество“. Посочено е, че лицето е било призовано да се яви, за да се защити във връзка с обвиненията, но неявяването му е довело до обявяването му за издирване и до доказване на престъплението -тайно пропагандиране на християнството на живо и в жилищните райони, поощряване на младежите да сменят вярата си, за което е свидетелствал Водачът на старейшините в [населено място], както и свидетели от няколко квартала на града. С оглед изложеното е издадено неприсъствено решение и лицето е осъдено на публична екзекуция, решението е с дата 27.10.2021г.. Видно от по-горе обвинението е в 2 престъпление по чл.602 от Ислямския наказателен кодекс /И./, за което се предвижда смърт чрез обесване /изневяра на П./ и по чл.513 от И. /оскърбяване светините на Исляма/, за което се предвижда затвор от 1 до 5 години.

СЛЕДОВАТЕЛНО ОТ ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ ПРИЕМА СЛЕДНОТО:

Заповедта е постановена от компетентен орган по чл.44, ал.1 от ЗЧРБ, който визиращи кои лица могат да наложат мярката вкл. и оправомощени от тях лица. В тази връзка, видно от заповед №9426 от 06.12.2018г. на л.13 директорът на СДВР в т.2 е дал правото на началниците на сектор „Незаконна миграция“ да издават ПАМ по чл.39а, ал.1 и чл.44, ал.5,9 и чл.13 от ЗЧРБ. Видно от удостоверение на л.14 от отдел „Човешки ресурси“ инспектор Св.С. /издал заповедта/ заема посочената длъжност.

В производството не са допуснати процесуални нарушения- вкл. съществени такива. Мотивите за издаването на заповедта са изложени в описаната в същата докладна записка, към която се препраща. В същата е посочено, че лицето е незаконно пребиваващо, защото молбите му за МН закрила са отхвърлени. Визирано и с кое решение на ДАБ /интервюиращ орган/ е отхвърлена първата му молба, както и не са допуснати последващите му такива. Описаната фактическа обстановка изцяло осъществява състава на чл.41, т.4 от ЗЧРБ, посочен в акта, а именно, че връщане са налага по отношение на чужденец, за който има отказ за МН закрила. Лицето няма висящо производство за закрила, поради което заповедта е и материално-законосъобразна. Същата се издава при обвързваща компетентност от органа след като е осъществен визиращия фактически състав в нормата. Посочена е ясно страната, до която ще се върне лицето- и това е страната му по произход И.. Не е даден срок за доброволно изпълнение с оглед това, че е допуснато предварително изпълнение на заповедта, което не е оспорено. Въз основа на преценената опасност от укриване – лицето е настанено и в СДВНЧ със заповед, предмет на оспорване по друго дело, завършило с невлязло в сила решение №4580/05.07.2022г. по адм.дело №5304/22г. на АССГ, с което е отхвърлена жалбата на лицето.

По отношение на новопредставените доказателства, следва да се има предвид, че призовката е била предмет на разглеждане и обсъждане с решението по адм.дело №6667/22г. на АССГ, 9-с-в, приложено към настоящето дело. Съответно присъдата е ново доказателство, но същата е такава, което може да послужи в производството по предоставяне на МН закрила вкл. да се прецени дали е спазен принципа „забрана за връщане“ в чл.4, ал.3 от ЗУБ. Видно от същия –може да се ползва или лице, получило закрила или влязло в РБ да поиска закрила и тогава не може да бъде връщан на територията на държавата, в която е застрашен неговия живот. Този принцип обаче, както се визиращи, се преценява най-всеобхватно в производството по закрила, а такава няма висящо т.е. дори молбата му да не е основателна, се преценява дали няма да бъде застрашен живота му и съответно се предоставя закрила. Това ново

доказателство следва да се разгледа не от настоящия състав за първи път, а от органите на ДАБ вкл. с преценка за неговата автентичност, доколкото лицето от 20 години е в страната ни, ползва се и с друго име /Ф. Р., а присъдата е за К. М./, присъдата е от място, където преди 20 години не е живееело или има роднини и т.н.. За наличието на посочените противоречия съдът черпи данни от самата присъда. От приложената присъда е видно, че лице на име К. М. е осъдено на публична екзекуция с присъда от 27.10.2021г.. В същото време обаче от тази присъда и призовка към същата се установяват някои несъответствия. Видно от призовката тя е връчена на бащата и брата на 26.05.2021г. и отбелязване от 29.05.2021г, изготвена на 21.05.2021г., но в същото време е за отправена жалба от 27.10.2021г. /графа причина за явяването и вид престъпление/. В съдебното решение са посочени 2 престъпления, едното от които е с наказание „екзекуция“, а другото „лишаване от свобода“, като не е ясно след като е осъден на публична екзекуция за вероотстъпничество и сеене на поквара, то за второто също ли е виновен- оскърбяване светиите на Исляма. Присъдата се базира на гласни доказателства за това, че лицето е склонявало на живо и в жилищните райони младежите да променят вратата си, а в същото време чужденецът не е от 20 години в страната. Датата на съставянето на присъдата е от 21.05.2021г. /посочена в началото/, а от друга страна -е визирано, че датата на съвета на съда е от 27.10.2021г.. Данните от призовката, че причината за същата е обвинение от 27.10.2021г. се потвърждават и от превода, направен в с.з. на 23.09.2022г. по дело №6667/22г., както и че призовката е издадена от 24 май 2021г. т.е. обвинението е от по-късна дата. По посоченото дело предмет на оспорване е било решение №16-ОК от 17.06.2022г. на интервюиращ орган, с което не е допусната последваща молба до производство по МН закрила. Жалбата срещу решението е отхвърлена с решение №5576 от 03.10.2022г., което е окончателно. Видно от приложеното дело – тази призовка не е кредитирана, защото не е ясно дали е достоверна и как процесуалният представител се е снабдил със същата. Представянето и обсъждането ѝ, преклудира въпроса за същата в настоящето производство.

Следователно, от друга страна, представената присъда, не води до промяна на извода за законосъобразност на оспорената заповед за връщане. Фактическият състав изисква лице с отказана МН закрила. Дори и да се приеме тезата, че следва да се отмени връщането на база посочената присъда, то лицето продължава да има статута на незаконно пребиваващ с отхвърлена молба за закрила, което би било основание за издаването на нова заповед по чл.41 от ЗЧРБ.

Гаранциите вкл. за преценката на обстоятелствата по чл.4, ал.3 от ЗУБ, свързани с принципа за "забрана за връщане" -са предоставени в чл.67, ал. 1 от ЗУБ, видно от който принудителни административни мерки: "отнемане правото на пребиваване", "връщане", "експулсиране" и "забрана за влизане в страната" не се привеждат в изпълнение до приключване на производството с влязло в сила решение, а в ал. 2 е посочено, че принудителните административни мерки се отменят, когато на чужденеца е предоставено убежище или международна закрила.

Следователно – наличието на процесната заповед с оглед новопредставеното доказателство- не лишава оспорващата страна да упражни правата си по ЗУБ като поиска нова закрила въз основа на новото доказателство. Същото обстойно ще се прецени от органите на ДАБ, които имат съответните и правомощия да проверят дали има подобна съдебна инстанция в посочения съд и град, достоверно ли е това доказателство, отнася ли се за лицето и т.н.. С оглед това не се споделя възражението

на процесуалния представител на жалбоподателя, че с отхвърлянето на жалбата –ще се спомогне привеждането на изпълнението на посочената присъда.

На последно място, следва към несъответствията да се допълни, че видно от приложеното дело и решение №16-ОК от 17.06.22г. лицето се представя като Ф. Р., [дата на раждане] в [населено място] при първата молба за закрила, също така при втората молба от 09.12.2003г. се е представило като П. Х., [дата на раждане] в [населено място]. При молбата от 13.02.2006г. трета по ред, се е представил като К. М., [дата на раждане] в Т., както и при четвъртата молба също се е представил като К. М. и съответно с решение от 07.06.2006 по дело №Б-1355/2006г. на СГС жалбата му е отхвърлена. Именно тази молба и това решение –са посочени в докладната записка на ответника, за да се направи извода за наличието на ФС по чл.41, ал.1 от ЗЧРБ. Съответно представената присъда е от [населено място], където е и връчена на брата и баща му. Следователно –три различни самоличности /имена, дати на раждане, градове на раждане/ и град на присъдата и семейството му –също несвързан с посочените до сега- навежда на довода за липса на достоверност на представения документ, но както се посочи тези констатации не следва да се обсъждат, тъй като са ирелевантни. Също неотнормено в настоящето производство е удостоверението за покръстване, на което има позоваване в жалбата.

С оглед гореизложеното се прави извода, че заповедта е процесуално и материално законосъобразна, в съответствие и с целта на закона, поради което следва да се отхвърли жалбата.

С оглед изхода от спора и претенцията на ответника –трябва да се присъди юр.възнаграждение във връзка с чл.27е Наредбата за плащане на правната помощ и ЗПП /чл.37, ал.1/ и чл.78, ал.8 от ГПК – в минимален размер от 100лв..

ВОДИМ ОТ ГОРЕИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на К. М., ползващ името Ф. Р., гражданин на И., срещу ЗАПОВЕД УРИ№5392-ПАМ 1110/19.05.2022г. на Началник сектор „Незаконна миграция“ при отдел „Миграция“ -СДВР, с която на лицето е наложена принудителна административна мярка ПАМ „Връщане до страната по произход-И.“.

ОСЪЖДА К. М., ползващ името Ф. Р., гражданин на И., да заплати на МВР –дирекция „Миграция“ 100лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщаването му с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ чрез АССГ. Преписи на страните.

Административен съдия:

